

Supremația lui Dumnezeu

Într-una din scrisorile lui către Erasmus, Luther i-a spus, "Gândurile tale cu privire la Dumnezeu sunt prea omenești". Probabil acel renumit filozof a luat în nume de rău această muștrare, cu atât mai mult cu cât aceasta a venit de la fiul unui miner; totuși, i se cuvenea. La fel și noi, cu toate că nu suntem oameni cu vază în ochii liderilor religioși ai acestui veac degenerat, preferăm aceeași acuză împotriva majorității predicatorilor zilelor noastre, și împotriva celor care, în loc să cerceteze singuri Scripturile acceptă cu comoditate învățătura altora. Cele mai dezonorante și degradante concepții despre conducerea și stăpânirea Celui Atotputernic sunt acum urmate aproape pretutindeni. Pentru nenumărate mulțimi, chiar și dintre acei care pretind că sunt creștini, Dumnezeul Scripturii este destul de necunoscut.

Din vechime, Dumnezeu a muștrat Israelul apostat, "ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine" (Ps. 50:21). Așa trebuie să fie acum acuzarea Lui împotriva unei creștinătăți apostate. Oamenii își imaginează că Cel Preaînalt este mai mult mișcat de sentimente, decât motivat de principii. Ei presupun că omnipotența Lui este o așa ficțiune nefondată încât Satan zădărnicește planurile Lui pe toate părțile. Ei gândesc că dacă El cu adevărat Și-a format un plan, sau un scop, oricare ar fi acesta, atunci el trebuie să fie ca și planurile lor, gata de a se schimba în orice moment. Ei declară deschis că oricare ar fi puterea pe care El o posedă, ea trebuie restricționată, ca nu cumva El să invadeze citadela "voinței libere" a omului și să-l reducă la o "mașină". Ei micșorează eficacitatea totală a ispășirii, care de fapt i-a răscumpărat pe toți aceia pentru care a fost destinată, numai la un "remediu", la care sufletele bolnave de păcat pot recurge dacă sunt dispuse să o facă; și reduc invincibila lucrare a Duhului Sfânt la o "ofertă" a Evangheliei pe care păcătoșii o pot accepta, sau respinge, după plăcerea lor.

"Dumnezeul" secolului XX nu se mai aseamănă cu Suveranul suprem al Sfintei Scripturi așa cum pâlpâitul palid al unei lumânări nu se aseamănă cu slava soarelui amiezii. "Dumnezeul" despre care se vorbește de la majoritatea amvoanelor, despre care se vorbește la cele mai multe școli duminicale, menționat în multe din lucrările literare religioase ale momentului, și predicat la cele mai multe din așa-zisele conferințe biblice este o născocire a imaginației omenești, o invenție a unei sentimentalități plângăcioase. Păgânismul din afara limitelor Creștinătății creează "zei" din lemn și piatră, în timp ce milioanele de păgâni din interiorul Creștinătății creează un "dumnezeu" din mintea lor carnală. În realitate, ei nu sunt altceva decât atei, pentru că nu există nici o altă posibilă alternativă între un Dumnezeu absolut suprem, și nici un Dumnezeu. Un "dumnezeu" împotriva voii căruia poți sta, ale cărui planuri sunt zădărnice, ale cărui hotărâri sunt anulate, nu poate deține titlul de Divinitate, și e atât de departe de a fi obiectul potrivit al închinării, încât nu l se cuvine nimic altceva decât dispreț.

Supremația Dumnezeului celui viu și adevărat ar putea să fie demonstrată foarte ușor prin distanța infinită care separă cele mai mărețe creaturi de atotputernicul Creator. El este Olarul, ele (creaturile) nimic altceva decât lutul din mâinile Sale modelat fie pentru a fi vase de cinste, fie pentru a fi vase sfărâmate în bucăți (Ps. 2:9) după plăcerea Lui. Toți locuitorii cerului și ai pământului uniți într-o revoltă împotriva Lui nu i-ar prilejui neliniște, și ar avea asupra eternului și de neînvingului Său tron un efect mai mic decât au stropii valurilor Mediteranei asupra rocilor impunătoare ale Gibraltarului. Atât de puerilă și neputincioasă este creatura pentru a-L afecta pe Cel Preaînalt încât Scriptura însăși ne

spune că atunci când căpeteniile Neamurilor se unesc cu răzvrătitul Israel pentru a sfida pe Iehova și Hristosul Său, "Cel ce șade în ceruri *râde*" (Ps. 2:4).

Supremația absolută și universală a lui Dumnezeu este clar și pozitiv confirmată în multe pasaje ale Scripturii. "A Ta este, Doamne, mărirea, puterea și măreția, veșnicia și slava, căci tot ce este în cer și pe pământ este al Tău; a Ta, Doamne, este domnia, căci Tu Te înalți ca un stăpân mai pesus de orice! [...] Tu stăpânești peste tot [...]" (1 Cronici 29:11,12)—băgați de seama că El stăpânește acum, și nu "o va face în timpul Mileniului". "Doamne, Dumnezeul părinților noștri, nu ești Tu Dumnezeu în ceruri și nu stăpânești Tu peste toate împărățiile neamurilor? Oare n-ai Tu în mână tăria și puterea, așa că *nimeni* (nici chiar Diavolul însuși) nu Ți se poate împotrivi?" (2 Cronici 20:6). Înaintea Lui președinții și papii, regii și împărații, sunt mai neînsemnați decât lăcustele.

"Dar hotărârea Lui este luată, cine i se va împotrivi? Ce-l dorește sufletul, *aceea face*" (Iov 23:13). O, cititorul meu, Dumnezeul Scripturii nu este un monarh dintr-o poveste, nu este doar un suveran imaginar, ci Regele regilor, și Domnul domnilor. "Știi că Tu poți totul, și că nimic nu poate sta împotriva gândurilor Tale" (Iov 42:2), sau, în altă traducere, —"nici un scop al Lui nu poate fi împiedicat". "Dumnezeul nostru este în cer, El face *tot* ce vrea." (Ps. 115:3); și de ce? Pentru că "nici înțelepciunea, nici priceperea, nici sfatul n-ajută împotriva Domnului." (Prov. 21:30).

Supremația lui Dumnezeu asupra lucrărilor mâinilor Lui este viu descrisă în Scriptură. Substanța neînsuflită, creaturile iraționale, toate execută porunca Făcătorului lor. La hotărârea Lui Marea Roșie s-a despărțit în două și apele ei au stat ca niște pereți (Ex. 14); și pământul și-a deschis gura și rebelii vinovați au căzut de vii în gaura din pământ (Num. 14). Când El a ordonat, soarele a stat pe loc (Iosua 10); și cu o altă ocazie a mers *înapoi* zece trepte pe cadranul lui Ahaz (Isaia 38:8). Pentru a a-Și arăta supremația, El i-a făcut pe corbi să-i aducă mâncare lui Ilie (1 Regi 17), a făcut fierul să plutească pe ape (2 Regi 6:5), i-a împlânzit pe lei atunci când Daniel a fost aruncat în vizuina lor, a făcut ca focul să nu-i ardă pe cei trei evrei aruncați în mijlocul lui. Astfel "Domnul face tot ce vrea în ceruri și pe pământ, în mări și în toate adâncurile." (Ps. 135:6).

Supremația lui Dumnezeu este de asemenea demonstrată în perfecta Lui dominare asupra *voinței* oamenilor. Cititorul să reflecteze cu atenție la Exod 34:24. De trei ori pe an toți bărbații lui Israel trebuiau să-și lase casele și să se ducă la Ierusalim. Ei trăiau în mijlocul unui popor ostil, care îi ura pentru că luaseră în stăpânire țările lor. Ce i-ar fi împiedicat pe Cananiți să nu profite de oportunitatea, în timp ce bărbații lipseau, de a le măcelări femeile și copiii și de a le lua gospodăriile? Dacă mâna Celui Atotputernic nu ar fi fost asupra voinței chiar și a celor răi, cum ar fi putut El să facă dinainte această promisiune, că nici măcar nu le va "pofți" cineva țara? Ah, "Inima împăratului este ca un râu de apă în mâna Domnului pe care îl îndreaptă încotro vrea." (Prov. 21:1).

Dar, putem obiecta, nu citim noi de multe ori în Scriptură că oamenii l-au sfidat pe Dumnezeu, s-au opus voii Lui, l-au încălcat poruncile, nu au ținut seama de avertismentele Lui și au fost ca niște surzi față de sfaturile Lui? Cu siguranță citim aceste lucruri. Și anulează aceste lucruri tot ceea ce am spus mai sus? Dacă o face, atunci clar Biblia se contrazice singură. Dar acest lucru nu se poate. Lucrul la care se referă cel ce face obiecția este răutatea omului împotriva cuvântului lui Dumnezeu pe care ni l-a descoperit, pe când ceea ce am menționat mai sus este planul pe care-l alcătuiște Dumnezeu *în Sine Însuși*. Regula de conduită pe care El ne-a dat-o ca să mergem după ea, nu este perfect împlinită de nici unul din noi; "sfaturile" Lui proprii eterne sunt împlinite până în cel mai mic

detaliu.

Supremația absolută și universală a lui Dumnezeu este confirmată cu egală claritate și certitudine în Noul Testament. Acolo ni se spune că Dumnezeu "face *toate* după sfatul voiei Sale" (Ef. 1:11)—grecescul pentru "face" înseamnă "a lucra eficace". Din acest motiv citim că "Din El, prin El, și pentru El Sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin." (Rom. 11:36). Oamenii se pot lăuda că sunt ființe libere, cu voință proprie, și că au libertatea să facă ce doresc, dar Scriptura spune celor ce se laudă "[...] ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie, și vom câștiga! [...] ar trebui să ziceți: " *Dacă va vrea Domnul [...]* " (Iacov 4:13,15)!

Aici este un loc de odihnă sigur pentru inimă. Viețile noastre nu sunt nici produsul destinului orb nici rezultatul șansei capricioase, ci fiecare detaliu al lor a fost hotărât din veșnicie și acum este rânduit de Dumnezeu viu și suveran. Nici un păr al capului nostru nu poate fi atins fără permisiunea Lui. "Inima omului se gândește pe ce cale să meargă, *dar Domnul îi îndreaptă pașii*" (Prov. 16:9). Ce asigurare, ce putere, ce mângâiere ar trebui să dea acest lucru adevăratului creștin! "Soarta mea este în mâna *Ta* " (Ps. 31:15). Apoi " *taci înaintea Domnului* , și nădăjduiește în El." (Ps. 37:7).

Traducerea: numaiharul.org